

No és pas la primera vegada que, des d'aquesta tribuna, comentem la realitat lingüística del nostre país i del comerç en general. Tanmateix, cal insistir. L'any passat, en adherir-nos a la campanya «Digues bon dia!», empesa per la Plataforma per la Llengua, una entitat de llarga i contrastada trajectòria, vam reflexionar sobre la necessitat de modificar els mals hàbits de botiguers i clients catalanoparlants que s'adrecen o parlen bàsicament en castellà, per inèrcia, sense saber a l'avançada si el seu interlocutor entén o parla català.

Precisament, fa pocs dies, vam coorganitzar amb la Plataforma una xerrada-col·loqui, «Quins drets lingüístics tenim al comerç?», impartida per Xavier Denga i Grau, coordinador d'empreses i consum d'aquesta entitat que vetlla per la nostra llengua. Va ser alligant repassar la diversa legislació existent, diferent en cadascun dels Països Catalans. A Catalunya és on està més desenvolupada, però presenta encara força llacunes i, pel que fa al comerç, l'Agència Catalana de Consum no té prou efectius per inspeccionar les empreses i fer complir la llei. Per altra banda, queda clar que cada municipi podria desenvolupar el seu Reglament Municipal

Lletres de canvi

ANTONI DAURA JORBA

President de la Unió de Botiguers i Comerciants de Manresa (UBIC)

Comerç en català

d'Ús de la Llengua Catalana (RULC), exigint, per exemple, l'obligatorietat dels seus funcionaris a entendre i parlar preferentment en català, com també a les empreses proveïdores. Però la seva implantació és deficient i amb clarobscur i poca voluntat real de fer complir la llei, a banda que s'"impulsa" i "recomana" molt, però s'exigeix poc. I les sancions són majoritàriament febles i poc coercitives. Precisament, a Catalunya som campions a l'hora de fer lleis i reglaments de redactat ambigu, la qual cosa permet escapolar-se del seu compliment, amb l'ajut inestimable dels jutges, majoritàriament catala-

nofòbics.

A Manresa, tenim una regidoria de llengua (i cultura), així com un tècnic assessor. A partir d'aquesta voluntat política es va presentar una campanya per fomentar la retolació, almenys en català, dels comerços manresans que, per altra banda, és obligatòria. No tenim informació de si les noves llicències ho compleixen, ni tampoc de si les que ja són establertes i no tenen la cartelleria en català, han estat advertides o sancionades. Tampoc coneixement de dades actualitzades de la situació en general. Però, sense fer una anàlisi exhaustiva –que, val a dir,

potser hauria de fer la regidoria corresponent i fer-la pública–, jo mateix he observat alguna botiga de nova creació que no ho compleix pas.

Paral·lelament, actualment s'estan fent diverses reunions amb entitats de la ciutat en el marc de la Taula per al Foment de l'Ús Social del Català. Una reflexió positiva, però que ha d'anar més enllà d'una radiografia del moment i la voluntat de reconduir la tendència a la baixa. Calen accions clares, valentes i contundents.

La xarxa comercial urbana és, en aquest àmbit, molt important, ja que defineix el paisatge d'un país. És allí on un visitant estranger s'adona dins de quin univers cultural es troba. I, encara més, quan el botiguer que atén el client s'hi adreça en primera instància en català i no canvia de llengua si aquest l'entén perfectament, encara que no el parli.

Des de l'UBIC ens comprometem a fer pedagogia, però necessitem, al nostre costat, que l'administració actui i es posi les piles, quan la llei ens empara. O només s'han de complir les altres? Ja n'hi ha prou de tenir la Llei de Política Lingüística poc operativa per la desídia de qui ha d'evitar que aquesta s'infringeixi i la poca consciència de bona part dels catalanoparlants!